

Въ жестоката неумолима свѣтлина на лѣтния день, тя бѣ забелязала тѣй ясни тѣнките брѣчки, които напоследъкъ внезапно бѣха обсипали челото ѝ, врата ѝ, бѣха изрѣзали две грозни черти отъ очитѣ къмъ носа и отъ носа къмъ устата ѝ. Дълбокитѣ морави сѣнки изкопаваха тъмни крѣгове около подпухналитѣ ѝ клепачи. Бѣ затлъстяла, натежала. Гѣвката ѝ талия, на която преди се бѣха толкова дивили и мъже и жени, бѣ изчезнала.

— Да. Отъ Солунския панаиръ сѣ. Изпрати ни ги въ даръ графъ Биандрате, намѣстника на кралството — отговори Целгуба. Ала мисълта ѝ веднага премина къмъ нѣщо по-значително и вѣроятно твърде неприятно, защото устнитѣ ѝ се свиха въ горчива гѣнка.

Преди нѣколко часа Борилъ бѣ получилъ вѣсти отъ югъ, двама гончии пристигнали съ запѣнени коне. Но и до сега той не бѣ я повикалъ, за да ѝ съобщи новинитѣ, които очакваше отъ толкова време съ нескрита тревога. Единиятъ гончия бѣше отъ севастократоръ Стрѣзомира. Явно бѣше по говора на българитѣ, които го придружаваха. А другиятъ? Не можеше да бѣде отъ Биандрате, защото графътъ бѣ заминалъ вече за далечната Ломбардия, при своя любимъ маркизъ — младия Монферато. Дали бѣ отъ Ласкарисъ или отъ Михаилъ Епиротски?

Отъ много време вече Борилъ нищо не ѝ довѣряваше. Какво кроеше съ епиротския деспотъ, какви важни вѣсти чакаше отъ него — никой не знаеше.

— Научихте ли за невѣстата на Ериковия братъ? — попита деспина Росина — и тя се нѣщо разхленчала. Не ѝ понесълъ въздуха на Константиновградъ . . . да не си замине и тя тѣй рано като Славовата? . . .

— Каточе и тя е едничка дъщеря . . . Или епирскиятъ деспотъ има и други деца? — попита небрежно госпожа Теодора.

— Епирскиятъ деспотъ нѣма законенъ мъжки наследникъ, ала има още една щерка, — се обади жената на великия логотетъ, която знаеше всичко, което става по широкия свѣтъ, — леля ми Ралина нали живѣе въ Дукля, отъ нейнитѣ писма знамъ, че втората щерка на Михаилъ